

■ πάλι. "Ω! αν ήξερε πόσο λαχταρά η καρδιά μου γι' αυτόν! "Αλλά φοβούμαι πως δεν μ' αγαπά πειρά, πως δεν θα θέλησει να με συγχωρέσει!..

—Δεν το ξέρετε! "Ισως αν ήξερε πόσο τον αγαπάτε!.. Κι' έγω αγάπησα, Μις Ρόζμαρκ, μα στάθηκα άτυχής, γιατί εκείνη δεν μ' αγαπούσε, και ζω τώρα με τη γλυκεία ανάμνησή της, με την εικόνα της που θα την βλέπω πάντοτε με τα μάτια της ψυχής μου!.. Θέλετε να τη δείτε;

—Νά την ιδώ;

—Ναι, αν θέλετε, πηγαίνετε στο πλαγινό δωμάτιο. Θα βρθεί ένα πίνακα σκεπασμένο με κόκκινο ύφασμα. Την ζωγράφισα έκ μνήμης!

Η Τζέιν ξεσκέπασε τον πίνακα και με κατάπληξι αντίκρισε το πορτραίτο της, τόσο ωραίο, τόσο ζωντανό, ώστε έμεινε κατάπληκτη.

—Λοιπόν, Μις Ρόζμαρκ, γιατί δεν μιλάτε; Πέστε μου τη γνώμη σας!

—Θέει μου! ψιθύρισε η Τζέιν. "Εδώσατε ψυχή στο πορτραίτο αυτό, μία ψυχή που μεταμορφώνει το πρόσωπο και το κάνει... σχεδόν ωραίο!

—"Ετσι είναι στην πραγματικότητα, αλλά όπως λέτε, η ψυχή αντανακλάται στο πρόσωπο, και η ψυχή αυτή άποκαλύφθηκε σε μένα, γιατί την αγαπούσα! Γι' αυτό, δεν θέλω κανένας άλλος να ιδεί αυτό το πορτραίτο και θέλω να το έξαφανίσω. Κανείς δεν πρέπει να μάθει το μυστικό μου, αφού "εκείνη" δεν θέλησε να το καταλάβη... Σκεπάτοε το πάλι, οαε παρακαλώ, κι' έλατε να μου διαβάσετε τα γράμματά μου.

Η Τζέιν σκέπασε το πορτραίτο και πλησίασε στο γραφείο. Ο Τζέραλτ έπαιρνε ένα-ένα τα γράμματα και προσπαθούσε να μαντεύσει τίνος ήταν το καθένα. Τέλος έδωσε ένα μεγάλο φάκελλο στη Τζέιν:

—Είνε "εκείνης", ψιθύρισε. Διαβάστε το!

Με χέρια που έτρεμαν από συγκίνηση, η Τζέιν άνοιξε το γράμμα. Ήταν η άποφασιστική στιγμή, το τελευταίο της "ά-τιους".

"Αγαπητέ μου Τζέραλτ, τού έγραψα. "Αφού δεν θέλεις να μου επ'τρέψεις να έλθω κοντά σου, αναγκάζομαι να σου γράψω οσα έχω να σου πω. "Αν όμως δεν έχεις πλήρη έμπιστοσύνη στη γραμματιά σου, πές της να μη διαβάση παρακάτω...

—Νά σταματήσω, κύριε Ντάλμαν;

—"Οχι, έξακολουθείστε, Μις Γκρέϊ!

"...Το γράμμα αυτό, Τζέραλτ, έξακολούθησε να διαβάξη η νε-είη η έξουλόγησίς μου. Σοφ έτα ψέμματα! Σ' αγαπούσα, Τζέραλτ, κι' έξακολουθώ να σε λατρεύω, πολυαγαπημένο μου... "Αποφω, μάάλιστα, πως δεν τό ειγες καταλάβει... "Αλλά φοβήθηκα! Σξέφθηκα πως θα έρχοταν μία μέρα, που θα μ' έβλεπες άσχημη και γρηιά, και τότε, Τζέραλτ... φοβήθηκα τα νεατά σου, φοβήθηκα μη σε χάσω, και προτί-ησα να σου πω ψέμματα... "Ω! πως να ξεχάσω εκείνο το βράδι, στην ταράτσα, όταν, μετά τό τραγούδι μου, που τόσο σε συγκίνησε, μου ζήτησες να γίνω γυναίκα σου. "Η καρδιά μου, όλο τό "είναι" μου, φούριζε ενάϊ, και τό χέλι μου είπαν "όχι" ... "Εμψες άνασραστη-μένες. "Ω! γιατί να μην έμεινής τότε!... Κι' αν έπείστροφες μετά μισή ώρα, θα μ' εύρωσες άκόμα στην ίδια θέση, να χλαίο με σαρα-γιμένη την καρδιά, για την χαμένη εύτυχία μου! "Αναγνωρίζω τό λά-θος μου και σου ζητώ συγγνώμη... Γούαφς μου διώ λέξεις μόνο: «Σ' συγχωφώ», και στείλε ατέε τις διώ λέξεις στή....

—Στή; ρώτησε ο Ντάλμαν με συγκίνηση.

—Στή γυναίκα σου! ψιθύρισε η Τζέιν με άπέραντη τρυ-φερότητα.

—Δέν θα την συχωρέσετε, κύριε Ντάλμαν; ρώτησε σιγά.

—Νά τη συχωρέσω, για ποίο λόγο; Δώστε μου χαρτί και πένα, μια λέξις άρκει!..

Και με μεγάλα γράμματα, ο Ντάλμαν έγραψε τη λέξι: «ΕΛΑ!» Η Τζέιν τότε σηκώθηκε, πήγε και κάθησε μπρός στο πιάνο και χτύπησε τα πρώτα "άκρόντα" του «Ροζάριο». Και ξαφνικά άκούστηκε η γλυκεία φωνή της:

—"Η ώρες που περάσαμε μαζί, αγάπη μου, είναι σαν τα μαρ-γαριτάρια του κομπολογιού... Κάθε μαργαριτάρι, ειδή και μία προσευχή, την όποια κάθε μέρα επαναλαμβάνουν τό χέλιη μου....

Ο Τζέραλτ σηκώθηκε άπότομα, και με τό χέρια άπλωμένο μπροστά του, με την τραγική εκείνη κίνηση τών τυφλών, διευ-θύνησε διοτακτικά ώς τό πιάνο. Τά δάκτυλα του άκούστησαν στα μαλλιά της Τζέιν, τά χείδεψε άπαλά και με φωνή που έ-τρεμε άπο συγκίνηση και αγάπη, ψιθύρισε:

—Τζέιν! αγαπημένη μου! "Εσύ ήσουν λοιπόν; Δέν με άπά-τησε η καρδιά μου!

Η Τζέιν έγειρε στην άγκαλιά του:

—Σέ λατρεύω! ειπε μονάχα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΙΓΗ

(Του ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

Γέρο κισέ και χαλαριά,
και γλήη που ανθίζεις,
έρημοκλήσια που η φροχή
ρεμβάζει το θεό,
μέλισα που ακατάλαστα
λογάκια ψιθυρίζεις,
εις τό βοσκό που πάλαμσε
σε χόρτο άνθηρο.

"Ω, άνεμοι, ό, χύματα,
ώ, δάση που γεννάτε
τά δνεμα σε σκεπιτό
διαβάτη βραδινό,
καρφο που λέρφτετε χρυσοί
στά δένδρα άποζατίο,
κι' άστέρια όπου λέρφτετε
άπο τόν ουρανό.

Γή με τό σάχνω,
θάλασσα με τό μαργαριτάρι,
κίματα με τούς στενεγμοίς,
τραγουδία τών πουλιών,
κίματα π' άναστενάξετε
μέσα άπο τό χορτάρι,
και μολυντήρια παγερά
τών τοίχων τών παληρών.

Φύσις πώχεις νέα μορφή,
σε κάθε νέο βήμα,
φύλλα, φούρες, βαγούλαρα,
που η αύρα σας κινεί,
μη κάνετε καιμιά βήη
γρηφ σ' άπο τό νημά,
όπου κομμάτι τό παιδι
κι' η μάνα του θηνει.

(Μετάρφ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ)

ADIEU SUZON

(Του Α. MUSSET)

Χαίρε, Suzon, φοδόλευχη Ξανθούλα,
που μ' έκανες για λίγο εύτυχη,
στις πό γοργές αγάπες μας τυχαίνε
να λαχταρά χαρούμεν' η ψυχή.
Μη τάχα ξεφω τώρα, που σ' άφηνω,
που τ' άστρο μου με φέρνει τό κακό;
Κι' όμως πηγαίνω μακριά άπο σένα,
μακριά στα Ξένα,
με βήμα βιαστικό.

Φεύγω, κι' επάνω στα θεριά μου χέλιη
μη καιει άκόμη τό ύστερο φιλί!
Στό στήθος μου, θεάτρελλη Ξανθούλα,
σαν γέροντες την Ξανθή σου κεφαλή,
άγ! νοιώθειε η καρδιά μου πως σαράζει;
Τό στήθος μου χτυπάει χαρούα.
Κι' όμως πηγαίνω μακριά άπο σένα,
μακριά στα Ξένα,
και πάντα σ' αγαπάω.

Τό άλογο μου Ξω μου έτοιμάζουν,
ζυμια, τελλήη μοχη, να μη μπορώ
μαζή κι' εσε να πάω στο ταξείδι,
άτιμητο για μένα θησανό.
Φεύγω, γελάς γελάς, μοχη μαριόλα,
γελάς σαν νεραϊδοπουλο τελλό.
Κι' όμως πηγαίνω μακριά άπο σένα,
μακριά στα Ξένα,
μαζή άπο δώ!..

"Αχ! πόση λύπη, πόση εύτυχία,
αγάπη μου σ' αυτό τό χωρισμό!
Πώς με μεθούν κι' αυτά τά δάκρυά σου,
που της καρδιάς σου χρίζουν τόν καιμό.
Μοθ δίνει έλπίδα η ματιά σου τώρα,
παρηγορία, στην όσα τη στενή.
Κι' όμως πηγαίνω μακριά άπο σένα,
μακριά στα Ξένα,
και η καρδιά θηνει.

"Αν είν' γραφτό, Suzon, να με ξεχάσης,
αγάπησε με άκόμα μια στιγμή.
Τόν έρωτα, σαν φτωχικό λουλούδι,
στην άγκαλιά σου κλείσε τη θεομή.
Χαρά! κοντά σου μέν' η εύτυχία,
μαζή μου η ενθύμηση περνα,
και τηνε παίρνω μακριά άπο σένα,
μακριά στα Ξένα,
να ζή παντοεινά.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΩΝ

(Του ΕΡΡ. ΧΑ'ΙΝΕ)

Στέκουν ψηλά στον ουρανό,
τ' άστέρια χαρροφεινά,
και χρόνια τού άμέτρητα
κντιπύονται έρωτευμένα.
Μιλούν μια γλώσσα μυστική,
γλώσσα χαριτωμένη...

Κανείς άπ' όλους τούς σοφούς
δέν την καταλαβαίνει.
"Εγώ την έξεσοκλίσα,
και την μιλω νεράκι,
γιατ' είχα δάσκαλο καλό,
τ' όραίο της προσώπακι.